

ПРОБЛЕМИ ТА СУДЖЕННЯ

УДК 342.9

DOI <https://doi.org/10.32837/yuv.v0i5.2242>

А. Боровик,

кандидат юридичних наук, доцент,
проректор з наукової роботи
Міжнародного економіко-гуманітарного університету
імені академіка Степана Дем'янчука

О. Гресько,

суддя
Рівненського окружного адміністративного суду

ХАРАКТЕРИСТИКА ВЗАЄМОДІЇ АДМІНІСТРАТИВНИХ СУДІВ ІЗ ГРОМАДСЬКІСТЮ

Актуальність теми. Однією з важливих умов належного функціонування судової влади є належний рівень довіри до цієї гілки влади з боку громадськості. Підвищення рівня довіри до діяльності судових органів загалом, а також судових рішень і судового процесу зокрема досягається шляхом реалізації низки спільних заходів, у процесі яких відбувається комунікація й обмін інформацією між судовими органами та громадськістю. Як показує досвід, наслідки означеної взаємодії можуть носити як позитивний, так і негативний характер. Насамперед це зумовлено цілями, що ставить перед собою кожна зі сторін, та відмінними способами реалізації цих цілей. Так, існують непоодинокі випадки, коли громадськість своїми діями перешкоджає здійсненню правосуддя. Разом із цим суб'єкти дійсно взаємодіють між собою; така взаємодія спрямована на досягнення спільної (загальної) мети – захисту прав і законних інтересів фізичних та юридичних осіб, однак громадськість вибирає відмінні методи досягнення вказаної мети, аніж ті, що передбачені функціональними повноваженнями суддів.

Питання пошуку оптимальної та якісної моделі взаємодії органів судової влади, у тому числі й адміністративних судів, із громадськістю посідає одне з визначальних місць.

Виклад основного матеріалу.

Для якісного дослідження взаємодії адміністративних судів із громадськістю варто вирішити низку завдань: по-перше, з'ясувати сутнісно-змістовну складову частину категорії «громадськість», зокрема визначити суб'єктів, які під неї підпадають; по-друге, окреслити нормативно-правовий фундамент взаємодії між означеними суб'єктами; по-третє, проаналізувати форми та методи такої взаємодії.

Першочерговим завданням виступає визначення сутності та змісту правової категорії «громадськість» із метою подальшої побудови дослідження. Зазначимо, що проблематика дослідження цієї категорії не є чимось новим для науки. Її аналізом займалися низка зарубіжних та вітчизняних науковців ще на початку минулого століття.

З метою формування генезису цього поняття наведемо декілька тлумачень цього поняття. Насамперед

підкреслимо, що доволі узагальнене визначення громадськості наведено в Словнику української мови. Зокрема, громадськість – передова частина, передові кола суспільства [1, с. 175]. Таке розуміння громадськості детермінує низку нових питань, що лише ускладнює процес аналізу цієї правової категорії. Більш детально громадськість трактує В. Королько, який під нею пропонує розуміти будь-яку групу людей, а також окремих індивідів, які тим або іншим чином пов'язані із життєдіяльністю організації або установи [2, с. 18]. У цьому варіанті робиться акцент на приналежності громадськості до певної установи або ж організації, що значно обмежує зміст досліджуваного поняття. Отже, наведені тлумачення не в повній мірі розкривають сутність громадськості, адже доволі фрагментарно й опосередковано торкаються важливих складників цієї категорії.

Щодо законодавчої регламентації поняття «громадськість» зазначимо, що нині воно визначено у восьми міжнародних та національних нормативно-правових актах, які регулюють статус (або його окремі елементи) означеної категорії суб'єктів на території України. Аналіз цих нормативно-правових актів показав, що ними закріплено майже ідентичні визначення громадськості. Зокрема, Конвенція про доступ до інформації, участь громадськості в процесі прийняття рішень та доступ до правосуддя з питань, що стосуються довкілля, від 25.06.1998 р. містить таке тлумачення досліджуваної категорії: «громадськість означає одну або більше фізичних чи юридичних осіб, їхні об'єднання, організації або групи, які діють згідно з національним законодавством або практикою» [3]. Аналогічні визначення громадськості містяться в Протоколі про стратегічну екологічну оцінку до Конвенції про оцінку впливу на навколишнє середовище у транскордонному контексті від 21.05.2003 р., Протоколі про регі-

стри викидів і перенесення забруднювачів від 21.05.2003 р., а також у Наказі тодішнього Міністерства захисту довкілля та природних ресурсів України «Про затвердження Положення про участь громадськості у прийнятті рішень у сфері охорони довкілля» від 18.12.2003 р. № 168.

Тим, хто розмірковує про законодавче закріплення, варто звернути увагу, що натеper доволі поширеним є застосування словосполучень «залучення громадськості» або ж «інформування громадськості». Разом із тим на рівні законодавства відсутні уніфіковані механізми відповідного залучення та інформування. Окрім того, залишається відкритим питання: яких суб'єктів можна відносити до громадськості, а яких – ні. Наприклад, законодавчо не врегульовано правовий статус цієї інституції, не визначено, чи лише громадяни України можуть формувати досліджувану «громадськість», чи до неї може також бути віднесено іноземців, осіб без громадянства тощо.

Ураховавши фактори для якісної та результативної взаємодії, можемо стверджувати, що: по-перше, усвідомлення проблеми захисту прав, свобод та законних інтересів фізичних осіб, прав і законних інтересів юридичних осіб широкими верствами населення має бути передумовою формування реальної, а не декларативної демократичної правової держави. З метою поширення інформації щодо важливості та значущості захисту й охорони прав і законних інтересів, насамперед людини і громадянина, органами публічної влади й іншими суб'єктами здійснюється низка заходів правоосвітнього, правопросвітнього та правороз'яснювального спрямування задля підвищення правової просвіти населення. По-друге, усвідомлення обмежень є одним із визначальних чинників взаємодії між адміністративними судами та громадськістю. Перш за все такі обмеження зумовлені нормами права, якими закріплено обсяг

повноважень та межі діяльності як органів судової влади, так і громадськості. По-третє, рівень включеності населення у справи та діяльність адміністративних судів безпосередньо впливає на рівень взаємодії між означеними суб'єктами, завдяки чому надалі й формується рівень довіри громадськості до означених судових органів.

Разом із тим означені чинники, хоча і відіграють вагомую роль у процесі взаємодії, не є вичерпними для неї. Так, для ефективної взаємодії, окрім наведеного, фундаментального значення набувають також елементи окремо взятої моделі взаємодії між визначеними суб'єктами (у контексті предмету дослідження – адміністративних судів та громадськості).

Зокрема, А. Стойка визначає, що структурно-функціональний рівень моделі ефективності публічних органів (у тому числі й судових) із громадськістю містить такі елементи:

– стратегічно (програмно)-спланований елемент – спочатку задається спільна тема, яка може і має об'єднати зацікавлених учасників; мета такої взаємодії та її вигода (суспільна користь) повинна бути з самого початку очевидною для всіх учасників;

– суб'єктний елемент – маються на увазі такі соціальні суб'єкти, які спроможні виробляти, реалізовувати і критично підходити до рішень, що торкаються значущих інтересів суспільства в цілому і чисельних груп;

– процесуальний контекст здійснення взаємодії між органами публічної влади і громадськістю, що означає не тільки і не стільки проведення окремих заходів, скільки створення постійно діючого усталеного режиму інтенсивних контактів, відкритості в стосунках, можливості безперешкодного отримання і поширення інформації тощо;

– технологічний (інструментальний) компонент – оволодіння всіма учасниками взаємодії необхідним арсеналом засобів і форм громадської

активності, через посередництво яких вони отримують можливість досягати поставленої мети [4, с. 150–151].

На нашу думку, наведені складники є обов'язковими елементами будь-якої взаємодії, що виникає між адміністративними судами та громадськістю. За таких обставин можна стверджувати, що для ефективної взаємодії між досліджуваними суб'єктами, яка б характеризувалася високими якісними показниками, необхідно: 1) наявність двох або більше суб'єктів, між якими означена взаємодія має виникати; 2) спільність мети, цілей, завдань та інтересів; 3) спільність заходів реалізації мети; 4) спрямування на позитивні наслідки; 5) формування стійких зв'язків на перманентній основі; 6) належне нормативно-правове підґрунтя; 7) оптимальне використання форм та способів реалізації взаємодії.

Далі зазначимо, що головною метою Закону України «Про доступ до публічної інформації» від 13.01.2011 р. № 2939-VI є забезпечення прозорості та відкритості суб'єктів владних повноважень і створення механізмів реалізації права кожного на доступ до публічної інформації. Разом із тим він містить перелік гарантій дотримання прав на надання публічної інформації. Зокрема, ст. 3 вищевказаного Закону визначено, що право на доступ до публічної інформації гарантується: 1) обов'язком розпорядників інформації надавати та оприлюднювати інформацію, крім випадків, передбачених законом; 2) визначенням розпорядником інформації спеціальних структурних підрозділів або посадових осіб, які організують у встановленому порядку доступ до публічної інформації, якою він володіє; 3) максимальним спрощенням процедури подання запиту й отримання інформації; 4) доступом до засідань колегіальних суб'єктів владних повноважень, крім випадків, передбачених законодавством; 5) здійсненням парламентського, громадського та державного

контролю за дотриманням прав на доступ до публічної інформації [5].

На відміну від вищерозглянутого Закону Законом України «Про звернення громадян» від 02.10.1996 р. № 393/96-ВР врегульовано питання практичної реалізації громадянами України наданого їм Конституцією України права вносити в органи державної влади та органи місцевого самоврядування пропозиції про поліпшення їхньої діяльності, викривати недоліки в роботі та оскаржувати дії посадових осіб [6].

Тобто означеними законами регламентовано загальні засади взаємодії між органами публічної влади та громадськістю, котрі реалізуються шляхом здійснення низки заходів інформаційно-організаційного та контрольованого спрямування, якими забезпечується прямий та/або опосередкований вплив громадськості на діяльність органів публічної влади. Не є виключенням й судові органи, у тому числі й адміністративні суди.

При цьому базові закони закріплюють лише вектор взаємодії, тоді як судові органи самостійно, в межах чинного законодавства можуть визначити форми та способи такої взаємодії. Зокрема, на офіційних вебресурсах адміністративних судів у публічному доступі окремою сторінкою «Зв'язки та взаємодія з громадськістю» розміщена інформація стосовно взаємодії із громадськістю. Проведений аналіз показав, що незважаючи на диференціацію адміністративних судів, на їхніх сайтах розміщена ідентична одна одній інформація щодо досліджуваної взаємодії.

Таким чином, взаємодія між адміністративними судами та громадськістю спрямована на: по-перше, покращення діяльності суду; по-друге, на забезпечення захисту прав, свобод та законних інтересів людини і громадянина. У такому синтезі адміністративні суди та громадськість здатні впливати один на одного, проте, враховуючи адміністративно-правовий

статус як судів загалом, так і адміністративних судів зокрема, в переважній більшості саме громадськість виступає ключовим регулятором діяльності суду, аніж навпаки. Такий стан речей зумовлений сутнісною складовою частиною діяльності громадськості, яка є тим важелем механізму публічного апарату держави, котрий може корегувати та певним чином направляти діяльність органів публічної влади задля забезпечення інтересів як широких верств населення, так і конкретної особи.

Говорячи про взаємодію між цими суб'єктами, не можна залишити поза увагою й участь громадськості у формуванні суддівського корпусу. Зокрема, громадськість у цьому напрямі наділена досить вагомими повноваженнями, які регламентовано профільним Законом України «Про судоустрій і статус суддів» від 02.06.2016 р. № 1402-VIII. Насамперед ст. 72 цього Закону містить загальне положення щодо публічності та прозорості порядку проведення добору кандидатів на посаду судді. Зокрема, ч. 2 названої статті визначає, що на кожному з етапів та під час перевірки робіт можуть бути присутніми представники засобів масової інформації, громадських об'єднань, судді, адвокати, представники органів суддівського самоврядування, а також кожний кандидат на посаду судді, який брав участь у складенні відповідного іспиту [7]. Однак залучення громадськості вказаним опосередкованим шляхом не є єдиною формою взаємодії під час формування кадрів судових органів.

Так, процедура кваліфікаційного оцінювання суддів передбачає створення спеціальної Громадської ради доброчесності, яка наділена низкою функціональних повноважень щодо встановлення відповідності судді або кандидата на посаду судді критеріям професійної етики та доброчесності для цілей кваліфікаційного оцінювання. Ст. 87 вищезазначеного Закону

№ 1402-VIII детально визначає правовий статус означеної Ради. З метою уникнення дублювання нормативно-правових положень зупинимо увагу лише на ключових аспектах її діяльності в контексті взаємодії громадськості з адміністративними судами. Передусім головне значення має компетенція, яка безпосередньо й окреслює досліджувану взаємодію. Так, Громадська рада доброчесності: 1) збирає, перевіряє та аналізує інформацію щодо судді (кандидата на посаду судді); 2) надає Вищій кваліфікаційній комісії суддів України інформацію щодо судді (кандидата на посаду судді); 3) надає, за наявності відповідних підстав, Вищій кваліфікаційній комісії суддів України висновок про невідповідність судді (кандидата на посаду судді) критеріям професійної етики та доброчесності, який додається до досьє кандидата на посаду судді або до суддівського досьє; 4) делегує уповноваженого представника для участі в засіданні Вищої кваліфікаційної комісії суддів України щодо кваліфікаційного оцінювання судді (кандидата на посаду); 5) має право створити інформаційний портал для збору інформації щодо професійної етики та доброчесності суддів, кандидатів на посаду судді [7]. Тобто ця Рада має низку контрольних повноважень відносно формування суддівського корпусу, тим самим забезпечуючи взаємодію між судовими органами (в томі числі й адміністративними судами) та громадськістю.

Отже, одним із ключовим аспектів взаємодії між адміністративними судами та громадськістю виступає можливість останніх брати участь у формуванні кадрового складу суддів адміністративних судів. Разом із тим про недоцільність існування такої взаємодії і представниками наукової спільноти, і юристами-практиками (суддями, адвокатами) неодноразово було наголошено в наукових та публіцистичних публікаціях, а також на спеціалізованих форумах і семінарах. Узагальнюючи погляди

науковців та практиків, зауважимо, що більшість із них пропонує вилучити Громадську раду доброчесності із процедури добору кандидатів на посаду суддів. Така позиція впливає з концепції професіоналізму, яка передбачає, що питаннями добору кадрів до суддів мають займатися виключно професіонали. Разом із тим громадськість може впливати на суди, в тому числі й адміністративні, під час реалізації контрольної функції, яку має надати їй законодавець. Означені зміни запропоновано низкою проектів Закону про внесення змін до Закону України «Про судоустрій і статус суддів» (наприклад, № 2271, № 3534, № 3711, № 3711-1, № 3711-2 та ін.). Проте нині більш ніж 80 законопроектів, якими запропоновано внести зміни до Закону України «Про судоустрій і статус суддів» протягом 2019–2021 рр., не було прийнято.

На нашу думку, участь громадськості в механізмах формування суддівського апарату є невід'ємним елементом взаємодії між судовими органами та громадськістю. Вважаємо, що вилучення Громадської ради правосуддя із процедури добору кандидатів на посаду суддів може негативно вплинути не лише на процес відповідного добору, але й на забезпечення прозорості цього механізму. Із цього приводу досить влучно зазначено у висновку Венеціанської комісії CDL-REF(2019)031-е: «З метою уникнення корпоративізму та політизації варто здійснювати нагляд та моніторинг судової влади членами судової ради, які не є суддями. Корпоративізм має бути збалансований членством інших правничих професій, «користувачів» судової системи, тобто адвокатами, прокурорами, нотаріусами, науковцями та громадянським суспільством» [8].

Разом із тим, як показує чинне законодавство та практика реалізації його правових норм, Громадська рада доброчесності не здійснює самостійного незалежного впливу на процес

вибору на посаду конкретного кандидата, а лише проводить оцінку його добросовісності. За таких обставин Рада не наділена прямими повноваженнями щодо регулювання складу суддів. Визначальна роль належить Вищій кваліфікаційній комісії суддів України, що унеможлиблює лобювання інтересів окремих груп населення шляхом здійснення маніпулятивних та/або корупційних дій із членами Громадської ради правосуддя. Однак, ураховуючи вищевикладене, варто зазначити, що компетенція Громадської ради добросовісності потребує посилення з боку надання їй дієвих повноважень, які б забезпечили реальний вплив громадськості на діяльність суддів. Водночас неможливо відкидати позиції щодо функціонального реформування означеного суб'єкта.

Ще одним видом взаємодії, що виникає між адміністративними судами та громадськістю, виступає проведення спеціальних перевірок суддів. Так, ч. 5 ст. 4 Закону України «Про відновлення довіри до судової влади в Україні» від 08.04.2014 р. № 1188-VII передбачено створення Тимчасової спеціальної комісії з перевірки суддів судів загальної юрисдикції (зокрема, й відповідних адміністративних судів), до складу якої Урядовий уповноважений з питань антикорупційної політики та Верховна Рада України призначають по п'ять членів – представників громадськості, які є громадянами України та мають вищу юридичну освіту [9]. У свою чергу представники громадськості разом з іншими членами Комісії (суддями у відставці, які протягом останніх п'яти років перебування на посаді судді не обіймали адміністративних посад у судах та не є членами жодної політичної партії) уповноважені здійснювати контрольні-наглядові заходи у формі перевірки щодо суддів, які або одноосібно, або колегіально приймали рішення, передбачені ч. 1 ст. 3 вищезазначеного

Закону. Проте означений вид взаємодії довів свою низьку ефективність, у зв'язку з чим натеper пошук оптимальної моделі взаємодії в контексті посилення контрольні-наглядових повноважень громадськості відносно органів судової влади, в тому числі й адміністративних судів, триває.

Особливе місце в механізмі взаємодії адміністративних судів із громадськістю посідають засоби масової інформації (далі – ЗМІ). Насамперед це зумовлено самою їхньою сутністю, адже ЗМІ не належать до безпосередніх суб'єктів, що підпадають під категорію «громадськість», а виступають переважно посередниками між органами судової влади та громадськістю. Саме ЗМІ забезпечують інформаційну взаємодію і виступають так званим «провідником» та сполучною ланкою між двома суб'єктами: з одного боку – органами публічної влади (у контексті нашого дослідження – це адміністративні суди), з іншого – громадськістю в її найширшому розумінні. При цьому, враховуючи той факт, що ЗМІ не належать до безпосередніх представників громадськості, а виступають посередниками між органами публічної влади та громадянським суспільством, ми лише оглядово зупинимо увагу на їхній діяльності.

Як вдало вказує В. Ковальська, сучасні ЗМІ є найважливішим соціальним інститутом, що має постійно зростаюче значення в процесах масових комунікацій. Багатопланову роль ЗМІ в суспільстві визначає адміністративно-правове регулювання суспільних відносин, що виникають у процесі співпраці з ними фактично всіх органів виконавчої влади та громадських організацій [10, с. 31]. Особливою актуальністю означена проблематика характеризується відносно системи органів судової влади, яка завжди привертала увагу представників ЗМІ.

У свою чергу порядок взаємодії між судовими органами та представниками ЗМІ визначено на міжнарод-

ному рівні. Зокрема, позицію Організації Об'єднаних Націй щодо взаємодії судів та ЗМІ узагальнено в Мадридських принципах взаємодії засобів масової інформації та суддівської незалежності. Документ поширено відповідно до Резолюції 1296 (XLIV) Економічної та соціальної Ради ООН 11 лютого 1994 року. Головним положенням документу є твердження про те, що «функцією та правом ЗМІ є збір і поширення серед громадськості інформації, висловлювань та критичних тверджень про судочинство, включно з висвітленням судових справ до, після та під час судового розгляду, не порушуючи при цьому презумпцію невинуватості» [11, с. 7]. З огляду на зазначене можна стверджувати, що головною функцією ЗМІ у процесі взаємодії з органами судової влади, в тому числі й адміністративними судами, виступає отримання інформації з метою її подальшого поширення серед широких верств населення і відповідного інформування про діяльність указаних публічних структур. ЗМІ також можуть безперешкодно відвідувати судові засідання, окрім випадків, передбачених законодавством, здійснювати фото- та відео-зйомку в залі судових засідань, мати доступ до судових рішень і матеріалів судового процесу, безпосередньо комунікувати із суддями (зокрема, брати у них інтерв'ю) тощо. Звичайно, означені способи взаємодії є чітко регламентованими нормативно-правовими актами, які можуть закріплювати низку обмежень такої взаємодії. Проте в загальному вигляді взаємодія між судами, в тому числі й адміністративними, та ЗМІ є важливим індикатором визначення прозорості й публічності функціонування судової системи в Україні.

Висновки. Отже, взаємодія адміністративних судів із громадськістю являє собою двосторонній вплив означених суб'єктів один на одного, в результаті якого відбувається їх обопільна діяльність, яка здійсню-

ється у формах та в способи, визначені чинним законодавством, і спрямована на досягнення загально визначеної мети, що полягає в належному забезпеченні та якісній реалізації прав, свобод і законних інтересів фізичних осіб, а також прав і законних інтересів юридичних осіб, та деталізується в низці завдань, задач та цілей, вирішення яких уможливають реалізацію такої мети.

При цьому, як показало дослідження, питання взаємодії адміністративних судів із громадськістю не є єдиною проблемою адміністративно-правового забезпечення взаємодії адміністративних судів з органами публічного адміністрування та громадськістю. Це означає, що формування конкретних пропозицій та рекомендацій щодо покращення такої взаємодії має бути здійснено комплексно, з урахуванням усіх виокремлених у межах дослідження проблем як нормативно-правового, так і організаційно-технічного характеру.

Актуальність статті полягає в тому, що однією з важливих умов належного функціонування судової влади є належний рівень довіри до цієї гілки влади з боку громадськості. Підвищення рівня довіри до діяльності судових органів загалом, а також судових рішень і судового процесу зокрема досягається шляхом реалізації низки спільних заходів, у процесі яких відбувається комунікація й обмін інформацією між судовими органами та громадськістю. Як показує досвід, наслідки означеної взаємодії можуть носити як позитивний, так і негативний характер. Насамперед це зумовлено цілями, що ставить перед собою кожна зі сторін, та відмінними способами реалізації цих цілей. Наголошено, що громадськість виступає складним явищем, без якого неможливе існування будь-якої держави. Вона здатна впливати на діяльність

органів публічної влади, тим самим забезпечуючи належний рівень прозорості та публічності прийняття владно-управлінських, судових та інших рішень суб'єктами, на які державою покладено повноваження щодо реалізації її основних функцій. Визначено, що взаємодія між адміністративними судами та громадськістю спрямована на: по-перше, покращення діяльності суду; по-друге, на забезпечення захисту прав, свобод та законних інтересів людини і громадянина. У такому синтезі адміністративні суди та громадськість здатні впливати один на одного, проте, враховуючи адміністративно-правовий статус як судів загалом, так і адміністративних судів зокрема, в переважній більшості саме громадськістю виступає ключовим регулятором діяльності суду, аніж навпаки. Зроблено висновок, що взаємодія адміністративних судів із громадськістю являє собою двосторонній вплив означених суб'єктів один на одного, в результаті якого відбувається їх обоюдопільна діяльність, яка здійснюється формами та в способи, визначені чинним законодавством, і спрямована на досягнення загально визначеної мети, що полягає в належному забезпеченні та якісній реалізації прав, свобод і законних інтересів фізичних осіб, а також прав і законних інтересів юридичних осіб, та деталізується у низці завдань, задач та цілей, вирішення яких уможливають реалізацію такої мети.

Ключові слова: принципи, взаємодія, засоби масової інформації, судівська незалежність.

Borovyk A., Hresko O. Characteristics of the interaction of administrative courts with the public

The relevance of the article is that one of the important conditions for the proper functioning of the judiciary is

the proper level of public confidence in this branch of government. Increasing the level of trust in the activities of the judiciary in general, as well as court decisions and the trial in particular, is achieved through the implementation of a number of joint activities, in the process of which there is communication and exchange of information between the judiciary and the public. Experience shows that the consequences of this interaction can be both positive and negative. First of all, this is due to the goals set by each of the parties and different ways to achieve these goals. It is emphasized that the public is a complex phenomenon, without which the existence of any state is impossible. It is able to influence the activities of public authorities, thereby ensuring an appropriate level of transparency and publicity in the adoption of government, judicial and other decisions by entities entrusted by the state with the implementation of its basic functions. It is determined that the interaction between administrative courts and the public is aimed at: first, improving the court; secondly, to ensure the protection of human rights, freedoms and legitimate interests of man and citizen. In such a synthesis, administrative courts and the public are able to influence each other, but given the administrative and legal status of both courts in general and administrative courts in particular, in the vast majority the public is the key regulator of the court, rather than vice versa. It is concluded that the interaction of administrative courts with the public is a bilateral influence of these entities on each other, resulting in their mutual activities, which are carried out in the forms and in the ways prescribed by applicable law and aimed at achieving a common goal of proper provision and quality realization of the rights, freedoms and legitimate interests of individuals, as well as the rights and

legitimate interests of legal entities, and is detailed in a number of tasks, tasks and objectives, the solution of which allows the realization of such a goal.

Key words: principles, interaction, mass media, judicial independence.

Література

1. Словник української мови : в 11 т. / редкол. : І.К. Білодід (голова) та ін. ; АН Української РСР ; Ін-т мовознавства ім. О.О. Потебні. Київ : Наук. думка, 1971. Т. 2: Г–Ж / ред. тому : П. Доценко, Л. Юрчук. 550 с.
2. Королько В.Г. Основи публік релейшнз : посібник. Київ : Ін-т соціології НАН України, 2000. 334 с.
3. Конвенція про доступ до інформації, участь громадськості в процесі прийняття рішень та доступ до правосуддя з питань, що стосуються довкілля (Орхуська Конвенція) : підписана 25 черв. 1998 р. Верховна Рада України. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/994_015#Text
4. Стойка А.В. Механізми ефективної взаємодії органів державної влади і громадських об'єднань на регіональному рівні : дис. ... канд. наук. з держ. упр. : 25.00.02. Донецьк, 2006. 236 с.
5. Про доступ до публічної інформації : Закон України від 13 січ. 2011 р. № 2939-VI. Відомості Верховної Ради України. 2011. № 32. Ст. 314.
6. Про звернення громадян : Закон України від 02 жовт. 1996 р. № 393/96-ВР. Відомості Верховної Ради України. 1996. № 47. Ст. 256.
7. Про судоустрій і статус суддів : Закон України від 02 черв. 2016 р. № 1402-VIII. Відомості Верховної Ради України. 2016. № 31. Ст. 545.
8. Суди і громадськість: пошук оптимального формату взаємодії триває. Право. ua. URL: <https://pravo.ua/sudi-i-gromadskist-poshuk-optimalnogo-formatu-zaiemodii-trivaie/>
9. Про відновлення довіри до судової влади в Україні : Закон України від 08 квіт. 2014 р. № 1188-VII. Відомості Верховної Ради України. 2014. № 23. Ст. 870.
10. Ковальська В. Адміністративно-правові засади взаємодії органів внутрішніх справ із засобами масової інформації в системі правоохоронних органів держави. Підприємництво, господарство і право. 2008. Вип. 9(153). С. 31–35.
11. Буроменський М., Сердюк О., Підкуркова І. Суди у відносинах з журналістами та ЗМІ : посібник для суддів. Київ : USAID, 2008. 64 с.
12. Про порядок висвітлення діяльності органів державної влади та органів місцевого самоврядування в Україні засобами масової інформації : Закон України від 23 верес. 1997 р. № 539/97-ВР. Відомості Верховної Ради України. 1997. № 49. Ст. 299.

